

Una brisa de mar remunta el riu,
rescata els pulmons de la ciutat,
bressa sàmares novelles.
Dansen com si la llum
que les travessa endevinés,
més enllà de l'avinguda,
quina immensa boca de roses
ressuscita el món mentre l'alena.

*A la Cèlia Sánchez-Mustich, al Joan Duran
i al poble de [Sitges](#), que els darrers dies
m'han gronxat i m'han donat tant*